

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce F.T. spol. s r.o. Dolní Lukavice**, se sídlem Dolní Lukavice 69, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Vovsíkem, advokátem, se sídlem Plzeň, Malá ul. 6, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti **osob zúčastněných na řízení 1) J.T., bytem...**, 2) **F.T., bytem ...**, zastoupeného JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem, se sídlem Plzeň, náměstí Republiky 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.8.2016, č.j. DSH/4013/16,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9.8.2016, č.j. DSH/4013/16 a rozhodnutí Městského úřadu Přeštice ze dne 2.3.2016, č.j. PR-OSD-SED/5381/2016, se **z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jaroslava Vovsíka, advokáta.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.
Napadené rozhodnutí

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.8.2016, č.j. DSH/4013/16 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Přeštice (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 2.3.2016, č.j.

PR-OSD-SED/5381/2016 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova žádost ve věci zajištění ochrany výkonu veřejnoprávních oprávnění spočívajících v obecném užívání komunikace na p.p.č. 768/2 (protínající), 225/2, 226/1, 232, 227/2 v katastrálním území Dolní Lukavice zajištěním odstranění vjezdových vrat s uzamykatelnou závorou umístěných na předmětné komunikaci p.p.č. 768/1 v ose zřízeného oplocení a zajištěním přístupu na části specifikovaných pozemků, na nichž je komunikace umístěna.

II. Žaloba

Žalobce namítal, že je mu obsah rozhodnutí nesrozumitelný. Rozhodnutí navíc opětovně uvádí non subjekt, když obchodní firmou žalobcem je F.T. spol. s r.o. Dolní Lukavice. Žalobce opakovaně v předchozích řízeních upozorňoval na to, že je nesprávně označen. Prvoinstanční orgán byl na to upozorňován i žalovaným, včetně soudu. Přesto je opět žalobce nejen v označení řízení, ale i v odůvodnění rozhodnutí opakovaně nesprávně označován. Žalovaný, upozorněn na tuto skutečnost, se s tím vypořádal tak, že ve výroku rozhodnutí jsou účastníci řízení označeni správně, takže tuto skutečnost nepovažuje za tak závažnou. Ve výroku rozhodnutí je označen toliko jeden účastník řízení. Žalobce ovšem na tuto skutečnost neupozorňoval proto, že by sama o sobě měla mít vliv na správnost rozhodnutí, ale upozorňoval na ni proto, že tato skutečnost ukazuje na to, jakou péči prvoinstanční orgán věnoval obsahu rozhodnutí. Přestože byl prvoinstanční orgán opakovaně upozorněn na tuto skutečnost jak nadřízeným orgánem, tak soudem i samotným žalobcem, opět žalobce nesprávně označoval. Z obsahu rozhodnutí je zřejmé, že označení žalobce je opakovaně v rozhodnutí uváděno nesprávně, například jako T., T., spol. s r.o. Dolní Lukavice, F.T., spol. s r.o., F.T. s.r.o. Ostatně i žalovaný se v jednom případě spletl, když na straně tři opakovaně uvádí označení F.T., spol. s r.o.

Žalobce dále namítal, že prvoinstanční orgán i žalovaný obsáhle popisují genezi věci, avšak prvoinstanční orgán při vydání prvoinstančního rozhodnutí nedal žalobci prostor pro reakci na jeho úmysl ve věci rozhodnout. Po více jak jednoleté nečinnosti prvoinstančního orgánu dne 12.11.2015 právní zástupce žalobce žádal o učinění opatření proti nečinnosti prvoinstančního orgánu. Žalovaný o této žádosti rozhodl až za tři měsíce svým rozhodnutím ze dne 8.2.2016. V tomto rozhodnutí přikázal prvoinstančnímu orgánu, aby do 21 dnů od doručení jeho písemnosti ve věci rozhodl. Prvoinstanční orgán dne 12.2.2016 oznámil žalobci pokračování v řízení. Dne 22.2.2016 vyzval účastníky k podání důkazních návrhů a téhož dne vyzval účastníky k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Již dne 2.3.2016, tedy 7 dní po vydání své výzvy, rozhodl. Po 14 letech a více jak roční nečinnosti prvoinstančního orgánu stanovil lhůtu pěti pracovních dnů, ačkoliv poslední den lhůty byl dne 29.2. - pondělí a již druhý den je vydáváno rozhodnutí. Prvoinstanční orgán tedy neposkytl v tomto velmi obsáhlém řízení, kde bylo rozhodováno opakovaně žalovaným i soudem, žalobci dostatečný prostor k seznámení se s obsahem spisu a k podání důkazních návrhů. Žalovaný se s touto skutečností vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí tak, že žalobce měl možnost podat proti tomuto usnesení (správní oznámení) odvolání a této možnosti nevyužil. K tomu je možno uvést, že v seznámení ze dne 22.2. žádné poučení o možnosti opravného prostředku uvedeno není a žalobce na tento přípis reagoval tak, že vzal na vědomí, že prvoinstanční orgán více než po roce pokračuje v řízení a bere na vědomí poučení podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004

Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Žalobce tedy neměl dostatek prostoru k seznámení se s obsahem spisu ani dostatečný prostor k podání důkazních návrhů.

Žalobce dále uvedl, že považuje za zásadní předchozí rozhodnutí Krajského soudu v Plzni sp.zn. 57 A 11/2011. Právní závěry tam uvedené prvoinstanční orgán, a koneckonců i žalovaný, nerespektoval. Prvoinstanční orgán respektoval upozornění krajského soudu, o čem má být rozhodováno, nikoliv však jeho ostatní právní názory publikované v jeho rozsudku. Dle žalobce bylo v souladu s rozhodnutím krajského soudu zapotřebí zjistit, zda došlo ke změně dosavadního stavu umístěním vjezdových vrat a též zatarasením můstku. Bylo zjištěno, že až do umístění vjezdových vrat s uzamykatelnou závorou užíval komunikaci též žalobce. Došlo tak k zásahu do pokojného stavu žalobce a zásah nebyl oprávněný. Z této skutečnosti prvoinstanční orgán žádné závěry nevyvodil. Žalobce rovněž uvedl, že opakovaně upozorňoval na skutečnost, že je třeba rozlišovat vlastnictví pozemku, na němž komunikace leží, a vlastnictví samotné komunikace. Upozorňoval na to, že stavba komunikace nemusí náležet vlastníkovu pozemku. Bylo zjištěno, že těleso komunikace je zpevněné, ať už panely či dlažbou, a součástí komunikace je i most. Přes tuto skutečnost jednoznačný závěr o tom, zda vlastníci pozemku a případné stavby jsou či nejsou odlišní, a kteří to event. jsou, není dostatečným způsobem posouzeno. Krajský soud ve svém rozhodnutí ze dne 31.1.2012 na tuto skutečnost upozorňuje, považuje za potřebné se otázkou zabývat a odkazuje na příslušný judikát Nejvyššího správního soudu. S odpovědí na tuto otázku souvisí i posouzení toho, zda vlastník účelové komunikace, pokud bude zjištěn, souhlasil s omezením svého vlastnického práva veřejným užíváním své nemovitosti. Tuto otázku považoval krajský soud za podstatnou pro posouzení otázky, zda osoby zúčastněné na řízení jsou oprávněny veřejnému užívání předmětné účelové komunikace bránit. Správní orgán se měl též zabývat otázkou, zda účelová komunikace je samostatnou věcí v právním slova smyslu. Žalobce též uvedl, že poukazoval na to, že komunikaci je třeba hodnotit v celé její délce. Není podle žalobcova názoru sporu o tom, že komunikace začíná na komunikaci vedoucí z obce Dolní Lukavice na Krasavce a končí za objektem mlýna. Žalovaný na tento argument ve svém obsáhlém rozhodnutí reaguje jedinou větou, tedy že pozemky manželů Turkových byly posouzeny jako uzavřený areál, který je napojený na místní komunikaci. Nikde není dáno, že veřejně přístupná komunikace, v tomto případě místní komunikace, nemůže končit u soukromého objektu a dále nikam nepokračovat. Tento závěr je mylný. Původní komunikace, jejíž umístění se původně měnilo, vedla od komunikace Dolní Lukavice na Krasavce přes obecní pozemky, pozemky ať již F.T. či posléze manželů T. a žalobce, až na konec objektu mlýna, kde vyústovala směrem na komunikaci..... Krajský soud též konstatoval, že pokud by byl v minulosti oplocen celý objekt pily a mlýna, jak je zřejmé například z výpovědi J.Š., nebylo by možné žalobce z užívání účelové komunikace vyloučit. Za této situace by komunikaci v uzavřeném prostoru byl oprávněn užívat každý z vlastníků nebo provozovatelů uzavřeného prostoru. Není sporu o tom, že komunikace pokračuje přes most k náhonu do objektu mlýna. Krajský soud konstatoval, že správní orgán neposuzoval chybně komunikaci v celé její délce, přičemž tato, i vpředu uvedené otázky, jsou rozhodující pro určení typu účelové komunikace a k posouzení toho, zda došlo či nedošlo k neoprávněnému umístění pevných překážek. Krajský soud se s námitkami žalobce vypořádal povrchně. Konstatoval, že prvoinstanční orgán měl prokázat a odůvodnit skutečnosti uvedené na straně 4 odůvodnění rozhodnutí. Uvedl, že podmínky tam uvedené musí být splněny najednou a v tom to případě splněny nejsou. Uvádí, že chybí podmínka souhlasu vlastníka s veřejným užíváním komunikace. Přitom otázku vlastnictví spojuje s otázkou vlastnictví pozemku, nikoliv komunikace. Tuto podmínku tedy nelze považovat za nenaplněnou již proto, že vlastník komunikace určen nebyl. Následně žalobce uvedl, že žalovaný konstatuje, že zde chybí nutná komunikační potřeba. V této souvislosti neobjektivně konstatuje, že se nejedná o existenční problém žalobce, ale o soukromý spor s tím, že silniční správní orgány hájí veřejný zájem a

neřeší averzi sousedů. Tento závěr je nesprávný, navíc z něj není zřejmé, co má žalovaný na mysli tvrzením „hájení veřejného zájmu“. Žalovaný tvrdí, že do mlýna vede a vedla cesta z druhé strany. Problém je v tom, že tato cesta je a byla nouzová, začala být užívána až v okamžiku nemožnosti užívat cestu původní a správní orgán si neujasní otázku, zda se jedná o komunikaci, jakého druhu, komu patří pozemky pod ní a zda komunikace je samostatnou stavbou. Nebyl zjištěn vlastník pozemku, event. vlastník komunikace, ani charakter této komunikace. Závěr, že se v daném případě nejedná o nutnou komunikační potřebu, je proto předčasný, a navíc nelze vyvozovat negativní závěry ve vztahu k žalobci, pokud existuje protiprávní vztah, který nevyvolal.

Žalobce uzavřel žalobu konstatováním, že se v daném obsáhlém řízení opakovaně vyjadřoval, jeho stanoviska jsou shrnuta v jednotlivých jeho podáních, například v odvolání ze dne 14.3.2016, 14.5.2013, a v neposlední řadě i v předchozí správní žalobě. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a tudíž i věcně nesprávné.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že v novém správním řízení se prvoinstanční orgán již správně zabýval otázkou oprávněnosti umístění pevné překážky na účelové komunikaci a rozhodoval dle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „*zákon pozemních komunikací*“). Jako předběžnou otázku řešil, zda se na daných pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Žalobce namítá jeho opakované špatné označování v rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Prvoinstanční orgán byl na tyto chyby několikrát upozorňován. K danému pochybení nedošlo ve výroku rozhodnutí, ale „*pouze*“ v odůvodnění daného rozhodnutí. V této skutečnosti nelze spatřovat pochybení, které by samo o sobě způsobovalo nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí. Ve výroku rozhodnutí byl žalobce označen správně a byl zároveň označen i identifikačním číslem a adresou sídla. Dle této skutečnosti nelze předjímat, že prvoinstanční orgán nevěnoval danému řízení veškerou možnou péči. Naopak dané správní řízení je vedeno u prvoinstančního orgánu od roku 2001. Jedná se o dlouholetou kauzu, která je obtížná. Žalobce podal během řízení podnět pro nečinnost prvoinstančního orgánu. Nadřízený správní orgán vyzval prvoinstanční orgán, aby ve lhůtě 21 dní od doručení daného příkazu ze dne 8.2.2016, č.j. DSH/2604/20015, rozhodl. Prvoinstanční orgán tak učinil. Tudíž nedává smysl, že žalobce nyní namítá, že prvoinstanční orgán nedal žalobci prostor pro reakci na jeho úmysl ve věci rozhodnout. Příkazání nečinnému prvoinstančnímu orgánu ze dne 8.2.2016, č.j. DSH/2604/20015, se stanovením lhůty pro vydání rozhodnutí bylo doručeno právnímu zástupci žalobce dne 9.2.2016 na vědomí. Rozhodnutí ve věci bylo vydáno 2.3.2016. Dne 12.2.2016 oznámil prvoinstanční orgán pokračování správního řízení a dne 22.2.2016 vydal usnesení č.j. PR-OSD-SED/4517/2016, kde stanovil, že účastníci řízení mohou u zdejšího správního orgánu navrhopat důkazy a činit jiná podání a návrhy do 5 pracovních dnů od doručení tohoto usnesení. V odůvodnění pak uvedl, že lhůta byla stanovena na základě skutečnosti, že na základě příkazu Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 8.2.2016 (doručeno 11.2.2016) musí rozhodnout ve lhůtě 21 dnů od doručení písemnosti. Usnesení prvoinstančního orgánu ze dne 22.2.2016, č.j. PR-OSD-SED/4517/2016, obsahuje poučení o možnosti podat odvolání do 15 dnů od doručení dle § 76 odst. 5 správního řádu. Toto usnesení bylo doručeno právnímu zástupci žalobce dne 22.2.2016 datovou schránkou. Tudíž není pravdou, že v daném usnesení žádné poučení o možnosti podat proti usnesení ze dne 22.2.2016 opravný prostředek uvedeno není. Pokud by žalobce chtěl, měl možnost proti stanovení lhůty podat opravný prostředek. Tuto možnost žalobce nevyužil.

Žalovaný dále konstatoval, že pokojný stav, jak uvádí žalobce, byl do roku 1998, kdy F.T. st. objekt pily daroval svému synovi (F.T. ml.). V ten moment se objekty pily a mlýna staly dva samostatné objekty. Změnou vlastníka pily a daných pozemku došlo ke změně i dané situace. Po novém vlastníkově se nelze domáhat přístupu po jeho pozemcích, pokud má vlastník sousedního pozemku (areálu) přístup z druhé strany. Jinou situací by bylo, kdyby objekt mlýna danou skutečností nemohl fungovat, a to z důvodu, že do jeho areálu by nebyl umožněn přístup. Žalobce opakovaně upozorňuje na skutečnost, že je třeba rozlišovat vlastnictví pozemku, na němž komunikace leží, a vlastnictví samotné komunikace. V případě veřejně přístupných účelových komunikací však platí, že vlastník pozemku je i vlastníkem účelové komunikace ležící na daném pozemku. I dle judikatury NS představují účelové komunikace pouhé zpracování povrchu pozemku. Dle žalovaného a i prvoinstančního orgánu se nejedná o samostatnou věc v právním smyslu, ale pouze o zpevněnou plochu. Dle žalobce není sporu o tom, že komunikace začíná na komunikaci vedoucí z obce Dolní Lukavice na Krasavce a končí za objektem mlýna. S tímto názorem žalobce žalovaný nesouhlasí. Kolem mlýna vede další cesta, která vede od silnice na pozemku p.č. 798 v katastrálním území Krasavce směrem na Lišice. Tato cesta je a byla přístupovou cestou do mlýna min. od 90. let. Argumenty k tomuto názoru uvádí i prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí, a to : „Dle historické mapy z roku 1836-52 přístupné na internetu je patrné vyznačení a existence i další přístupové cesty (na p.p.č. 777 k.ú. Dolní Lukavice - poznámka spr. orgánu), a to z komunikace (mezi obcí Dolní Lukavice a obcí Krasavce) ve směru od obce Dolní Lukavice z prostoru mezi náhonem a prostorem objektu bývalého JZD (nyní firmy Lukrena a.s.) podél Dolnolukavického mlýna na Lišický mlýn a dále na obec Snopoušovy, kdy se lze s ohledem na skutečnost, že přes náhon v minulosti minimálně do roku 1942) z pily do mlýna vedla pouze lávka (konstatování p. V. ve vyjádření ze 14.08.2007 - list Č. 20-22 spisového materiálu), domnívat, že i tato cesta byla využívána, a to jak pro přístup k Lišickému mlýnu, tak i k Dolnolukavickému mlýnu zejména povozy. Je pak víc jak pravděpodobné, že tato cesta byla jako přístupová cesta využívána pro obyvatele z obcí Krasavce či Vodomety k objektu Dolnolukavického mlýna jako veřejnému statku. Tedy do objektu mlýna byl již v této době přístup dvěma cestami. V souvislosti s tímto je nutno uvést, že z vyjádření Obecního úřadu Dolní Lukavice č.j. 690100 ze dne 28.11.2000 z bodu II. (list číslo 40 spisového materiálu) vyplývá, že v souvislosti s vybudováním plechového hangáru skladu v objektu mlýna", který zasahoval do stávající výše popisované cesty (na p.p.č. 777 k.ú. Dolní Lukavice) k Lišickému mlýnu, byla v důsledku částečné přeložky této cesty na této části v roce 1966 vybudována vozovka v délce cca 120 m (poznámka tj. vzdálenost k objektu mlýna) s přihlédnutím k tomu, že se předpokládá provoz těžkých nákladních vozidel do objektu mlýna. Z této skutečnosti je patrné, že již v této době byla využitelná i další přístupová komunikace pro provoz Dolnolukavického mlýna. Další doloženou skutečností je i fakt, že tato cesta byla po roce 1990 zrekonstruována, kdy její parametry i vlastnosti jsou odpovídající potřebě, kdy komunikace je od doby vzniku sporu plně a bez zjevných problémů využívána pro potřeby "objektu mlýna" tj. společnosti F.T. spol. s.r.o. Dolní Lukavice“.

Žalovaný dále uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že se žalovaný s námitkami žalobce vypořádal povrchně. Žalovaný je i nadále toho názoru, že znaky veřejně přístupné komunikace musí být splněny všechny najednou. V případě, že prvoinstanční orgán shledá, že byť i jediný zákonem daný znak chybí, dále již nemusí probíhat další dokazování a nemusí se ve správním řízení pokračovat. V daném případě prvoinstanční orgán došel k závěru, že na daných pozemcích se veřejně přístupná komunikace nenachází, a to z důvodu, že zde chybí: nutná komunikační potřeba, využívání pozemku (komunikace) širokou veřejností a chybí zde i souhlas vlastníka s veřejným užíváním komunikace. Žalovaný s názorem prvoinstančního orgánu souhlasí. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně uvádí, že pokud má být

účelová komunikace veřejně přístupná, musí být „veřejností“ taktéž užívána. I Ústavní soud ve své judikatuře (sp.zn. ÚS 268/06, ze dne 9.1.2008) konstatuje, že je nepřípustné skrze institut veřejně přístupné účelové komunikace omezovat vlastnické právo tam, kde chybí veřejný zájem. A podle Ústavního soudu je pak úkolem správních soudů, potažmo příslušných správních orgánů, zkoumat, zdali v případě pochybností o existenci veřejně přístupných účelových komunikací je prosazován zájem soukromý či zájem veřejný. A v daném případě veřejný zájem chybí. Dále musí být prokázáno, zda daný pozemek (pozemky) splňuje tzv. nutnou komunikační potřebu. V případě nutné komunikační potřeby jde o to, zda existuje alternativa dopravního spojení, kterou by bylo možné komunikační potřebu v daném místě zajistit. Pokud taková alternativa existuje a méně omezuje vlastnické právo, pak má být využívána právě tato alternativa, a vlastník pozemku (účelové komunikace) potom nesmí být za této situace omezován ve výkonu svých vlastnických práv k pozemku, tj. není povinen strpět jeho obecné užívání. Žalovaný trvá na tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

IV.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení J.T.

Osoba zúčastněná na řízení J.T. ve svém vyjádření k věci uvedla, že v žalobě JUDr. Vovsík opakovaně argumentuje tím, co bylo v minulosti již mnohokrát vyvráceno předloženými platnými doklady, dokumenty, svědeckými výpověďmi a potvrzením OÚ Dolní Lukavice. Vzhledem k tomu, že se spor táhne již více než 17 let a spis je velmi obsáhlý, vyjádřila se paní T. jen k některým tvrzením JUDr. Vovsika, o které opírá svoji žalobu:

1) Rozhodně nedošlo ke změně dosavadního stavu. Areál pilnice byl oplocený, uzavřený a veřejnosti nepřístupný již v době II. světové války. Rovněž tak byl pro veřejnost uzavřený areál mlýna - nynější společnosti F. Turek, spol. s r.o. Žalovaná vrata nebyla nově vybudována, jak tvrdí JUDr. Vovsík, ale v roce 2000 byla stará vrata vyměněna za nová. „Zatarasením“ můstku také nedošlo ke změně stavu, jelikož na můstku jsou rovněž vrata, která oddělovala areál pily a mlýna již v době hospodaření socialistických podniků a jsou tam dodnes. Poslední, v pořadí již třetí vrata, se nacházejí u vjezdu do firmy F. T., spol. s r.o. z p.č. 770. Všechna troje vrata byla a jsou uzamykatelná. Provozy pily a mlýna byly na sobě nezávislé, oddělené a netvořily jeden funkční celek. Funkční celek oba areály tvořily pouze do r. 1953, tedy do znárodnění majetku pana F. T. - mlynáře (nar. ...). Výše uvedené skutečnosti potvrdil i svědek JUDr. Vovsík F.T. (nar. ...), otec mého manžela F.T. (nar. ...). Shodně se písemně vyjádřil i J.T. (nar. ...), bratr pana F. T. (nar. ...). Uzavírání areálu potvrzují i svědci, jejichž výpovědi jsou součástí spisu. OÚ Dolní Lukavice ve svém vyjádření pro účely tohoto sporu písemně uvedl, že areál pily byl vždy uzavřený, veřejnosti nepřístupný a vrata nebyla nově zbudována, ale došlo pouze k výměně starých vrat za nové. Vše výše uvedené je řádně doloženo a příslušné důkazy jsou součástí spisu. 2) Požadavek na vzájemné nepoužívání pozemků přišel písemně od jednatele firmy Turek spol. s r.o. a my jsme tuto žádost po opakovaných ústních urgencích respektovali. Ani jednatel firmy, na rozdíl od JUDr. Vovsika, tedy nepovažoval komunikaci za veřejně přístupnou. Dopis jednatele firmy je součástí spisu. Přes areál pily a mlýna nikdy nevedla veřejná komunikace. Kdysi vedla veřejná komunikace v jiné části mlýna, ale přímo na části cesty byl vybudován hangár. Tato komunikace nikdy nevedla k pile, ale k mlýnu v Lišících. 3) Na nutnost rozlišování vlastnictví pozemku, na němž komunikace leží, a vlastnictví samotné komunikace jako je zpevnění a dlažba poukazoval JUDr. Vovsík i v minulosti. Předložili jsme oceňovací posudky, které sloužily jako podklad pro darovací smlouvy, ve kterých je oceněna i dlažba. Další pozemky, které JUDr. Vovsík žaluje, jsme získali v rámci

restitučních náhrad a byly převáděny včetně příslušenství - tedy i dlažby. Vlastníkem komunikace a pozemku jsme tedy my. JUDr. Vovsík však tyto nabývací tituly, které jsou součástí spisu, ignoruje. 4) Pozemky v našem vlastnictví nikdy nebyly veřejně užívány. Údajná komunikace nikdy nemohla sloužit veřejnosti tak, jak to popisuje JUDr. Vovsík. Původní komunikace p.č. 768 končila u budovy pilnice. Pouhým nahlédnutím do katastrální mapy to lze ověřit. Po roce 1940 byl objekt pily oplocen a teprve tehdy byl vybudován most přes náhon. Veřejnost tedy neměla volný přístup do areálu pily a ani přes areál pily do mlýna a dále, jak neustále bez jakýchkoli podkladů tvrdí JUDr. Vovsík. Do areálu pily nebo mlýna měla veřejnost, včetně zákazníků, přístup vždy pouze po dohodě s majitelem a tak tomu je dodnes. 5) JUDr. Vovsík s oblibou užívá termín „*posuzování komunikace v celé její délce*“. Na oné údajné „*komunikaci v celé její délce*“ stojí troje uzamykatelná vrata, přesto JUDr. Vovsík požaduje odstranění pouze vjezdových vrat do areálu pilnice a odvolává se na veřejné užívání. Odstraněním těchto vrat by však tato údajná „*komunikace v celé její délce*“ ani nadále nemohla sloužit veřejnému užívání, pokud jsou na ní umístěna další dvojice uzamykatelná vrata. Jeho argument je z tohoto pohledu naprosto nesmyslný, nelogický a proti zdravému rozumu. Záměrně jím celý spor zkresluje a zakrývá skutečnost, že ve sporu vůbec nejde o veřejnost, ale o zájmy soukromé firmy. 6) Tvzení, že do mlýna vede sice z druhé strany komunikace, ale je údajně pouze nouzová, je účelové. To, že údajně není zjištěn vlastník oné komunikace, nelze brát jako vážně myšlený argument. Pouhým nahlédnutím do katastrální mapy si lze přechist, že ona „*nouzová komunikace*“ má p.č. 770, je ve vlastnictví obce a vedla tudy odedávna komunikace do mlýna v Lišicích a dále do Snopoušov. Cesta je zpevněná, udržuje ji na vlastní náklady obec, je volně průjezdná a používána širokou veřejností. 7) Tvzení JUDr. Vovsíka, že „*nelze vyvozovat negativní závěry ve vztahu k žalobci, pokud existuje protiprávní vztah, který nevyvolal*“, je naprosto nesprávné a v rozporu s dokumenty založenými ve spisu. Nelze mluvit o existenci protiprávního stavu, jelikož tento stav - existence vjezdových vrat do areálu pilnice a nemožnost veřejného užívání areálu pily - trvá již z doby II. sv. války, a to nepřetržitě (kromě 2 let, kdy byla vrata zničená poté, co do nich naboural nákladní automobil firmy F. T., spol. s r.o.). Veškerá má tvrzení jsou podložena dokumenty, které jsou součástí spisu a které měl JUDr. Vovsík vždy k dispozici.

V.

Vyjádření žalobce ze dne 19.10.2017

Žalobce ve vyjádření ze dne 19.10.2017 uvedl, že ve shora uvedené věci byla podána žaloba, ke které se vyjádřil žalovaný i zúčastněná osoba J.T. Žalobce přirozeně nepovažuje vyjádření shora uvedených osob za důvodné a k jejich obsahu pouze poznamenává následující. V posuzovaném případě je zásadní otázkou přístupnost či nepřístupnost účelové komunikace, kdy žaloba spočívala v požadavku zajištění obecného užívání komunikace, odstranění vjezdových vrat s uzamykatelnou závorou a zajištění přístupu na pozemky, na nichž je komunikace umístěna. Žalobce považuje za potřebné doplnit své předchozí údaje. V daném případě by nemělo být sporu o tom, že se jedná o účelovou pozemní komunikaci, která je znatelná v terénu a je užitelná a slouží dopravním vozidlům. Nesporné dále je, že komunikace slouží jako spojnice pro vlastníka sousední nemovitosti. Je třeba tedy posoudit, zda tato komunikace byla v minulosti se souhlasem jejího vlastníka užívána. Tento souhlas může být dán i konkludentně. Takovýto souhlas přechází i na pozdějšího vlastníka (22 Cdo 1173/2005). Pokud souhlas předchozího vlastníka byl dán, platí tento souhlas i pro vlastníka následného a zbývá posoudit, zda komunikační potřeba v takovémto případě nadále trvá. Žalobce tedy tvrdí, že existence pozemní komunikace je nesporná. Komunikace byla užívána dopravními vozidly, komunikace spojuje sousední nemovitosti a vlastník komunikace a pozemků pod nimi dal souhlas k jejímu užívání. Komunikace tedy byla užívána na základě souhlasu předchozího vlastníka, souhlas přešel na

nového vlastníka a potřeba užívání komunikace byla realizována na této komunikaci a následně jí bylo ze strany nových vlastníků pozemků zabráněno. Žalobce se tedy domnívá, že jeho nárok je po právu (5 As 140/2014 ze dne 30.3.2017).

VI.

Posouzení věci soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

A.

Soud předně konstatuje, k námitce žalobce o jeho nesprávném označení v prvoinstančním rozhodnutí, že soud již v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 31.1.2012, č.j. 57 A 11/2011-39 (dále jen „zrušující rozsudek“) uvedl: *„Soud se ztotožňuje se žalobcem také v jeho námitce o jeho nepřesném označení ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Firma žalobce nezní „František Turek spol. s r.o.“, nýbrž zní „František Turek spol. s r.o. Dolní Lukavice“. V této skutečnosti však nelze spatřovat pochybení, které by samo osobě způsobovalo nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí. Nebylo totiž pochyb o tom, kdo je pod použitým označením míněn, když žalobce byl kromě firmy označen také identifikačním číslem a adresou, které jsou totožné s jeho skutečnými údaji“.*

Jak vyplývá z výroku prvoinstančního rozhodnutí, byl žalobce tentokrát označen jako *„společnost František Turek spol. s r.o. Dolní Lukavice, se sídlem 334 44, Dolní Lukavice 69, IČ 40526224“*. I když není v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a v jednom případě v odůvodnění napadeného rozhodnutí označení žalobce používáno v jeho správném tvaru, nejsou tyto vady způsobitelné ovlivnit zákonnost napadených rozhodnutí, neboť není pochybné, že jako s účastníkem řízení bylo jednáno se žalobcem.

B.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že *„pro navrhování důkazu a k podávání stanovisek a vyjádření účastníků řízení prvoinstanční orgán stanovil usnesením č.j. PR-OSD-SED/4517/2016 ze dne 22.2. 2016 5 denní lhůtu. Odvolatel ve svém odvolání konstatuje, že ta lhůta byla krátká. Důkazní návrh nebylo možno v tak krátké lhůtě zpracovat. Odvolatel měl možnost podat proti tomuto usnesení odvolání, této možnosti však nevyužil. Z tohoto důvodu se touto skutečností odvolací orgán nebude již více zabývat“.*

I když je nesprávným závěr žalovaného o tom, že by snad o přiměřenosti stanovené lhůty mělo rozhodovat, zda žalobce podal nebo nepodal proti jejímu stanovení odvolání, neboť tato skutečnost nevypovídá nic o tom, zda stanovená lhůta byla či nebyla přiměřená, nemělo toto pochybení žalovaného ani stanovená délka lhůty vliv na zákonnost správních rozhodnutí.

Bylo tomu tak z toho důvodu, že pro zásadní procesní pochybení správních orgánů, podrobně popsanych v následujícím bodu C tohoto rozsudku, zde ve své podstatě nebylo nic, k čemu by se měl žalobce vyjadřovat a navrhopvat důkazy. Správní orgány potřebné důkazní řízení nevedly a podklady pro svá rozhodnutí neobstaraly.

C.

Krajský soud v Plzni ve zrušujícím rozsudku krom jiného uvedl: „*Správní orgány se tak byly povinny podrobně zabývat obsahem návrhu žalobce, tj. skutečnostmi naznačenými žalobcem ve čtvrtém žalobním bodu. Bylo třeba zejména osvědčit, zda je pravdivým tvrzení žalobce, že „komunikace sloužila až do loňského roku (pozn. rok 2000) jak k příjezdu k žalovaným, kteří provozují pilu, tak k příjezdu do mlýna, který provozuje žalobkyně“, zda došlo ke změně dosavadního stavu teprve umístěním „vjezdových vrat s uzamykatelnou dřevěnou závorou“, která propříště znemožnila užívání komunikace žalobcem, a zda případně tento zásah do pokojného stavu byl zásahem oprávněným. Správní orgány se sice zabývaly stavem minulým, ale nijak zvláště se nezaměřily na žalobcem namítané období roku 2000 a stav tomuto roku bezprostředně předcházející. Správní orgány toliko konstatovaly, že „v letech 1996 až 1998 byla vrata nefunkční“ a že „v roce 2000 byla původní poškozená vrata nahrazena novými posuvnými vraty a došlo k jejich opětovnému pravidelnému uzavírání“. Skutkovými zjištěními není nijak pokryto období let 1998 až 2000.“*

Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, prvoinstanční orgán ani žalovaný se „*obdobím let 1998 až 2000*“ vůbec nezabývali.

Krajský soud v Plzni dále ve zrušujícím rozsudku uvedl: „*Žalobce v odvolání namítal, že „druhá podstatná skutečnost je, že správní orgán nerozlišuje vlastnictví pozemku, na němž komunikace leží, a vlastnictví samotné komunikace“.* Dále namítal, že „*stavba nemusí náležet vlastníkově pozemku. Správní orgán si nezjistil, komu stavba komunikace patří. Jedná se s velkou pravděpodobností o stavbu, byť nejspíše nebyla ve stavebním řízení povolena, když v sobě zahrnuje sjezdy, kamennou dlažbu, betonové panely a můstek. Tuto skutečnost si správní orgán neujasnil. Komunikace není podle názoru odvolatele ve vlastnictví manželů T., alespoň o tom žádný důkaz nepředložili*“. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí s touto námitkou vypořádal tak, že uvedl, že „*k námitce, že správní orgán nerozlišuje vlastnictví pozemku, na němž komunikace leží a vlastnictví samotné komunikace odvolací orgán uvádí, že bylo prokázáno, že dle výpisu z katastru nemovitostí je pozemek v majetku J.T. a F.T., bytem...*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11.9.2009, č.j. 5 As 62/2008-59, publikovaném pod č. 2200 ve Sb. NSS č. 2/2011, uvedl, že „*nevidí žádný důvod, proč by možnost posouzení pozemní komunikace jakožto samostatné věci měla být apriori vyloučena u účelové komunikace jen proto, že ji výslovně nezmiňuje § 17 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Pokud Nejvyšší soud připustil možnost, že i místní komunikace může být v závislosti na svém stavebním provedení samostatnou věcí, pak logicky totéž musí platit rovněž o účelové komunikaci. Vzhledem k tomu, že nejsou zejména v menších obcích žádnou výjimkou místní komunikace (tj. veřejně přístupné pozemní komunikace ve vlastnictví obce, které slouží převážně místní dopravě na území obce), které nemají asfaltový či jiný pevný povrch ani základy a které tudíž nebudou běžně považovány za samostatné nemovitosti, pak na druhou stranu není žádný důvod k tomu, aby účelové komunikace, jejichž stavební provedení naopak odpovídá výše zmíněným definičním znakům nemovité věci, nemohly být za takovou věc také považovány*“. Nejvyšší soud v rozsudku taktéž podrobně shrnul dosavadní judikaturu soudů týkající se posouzení samostatné nemovité věci ve smyslu § 119 občanského zákoníku. Otázka, zda je předmětná účelová komunikace samostatnou věcí v právním slova smyslu, není podstatná jen z důvodu

nutnosti zkoumání podmínek pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace, jak byly vymezeny v nálezu Ústavního soudu ze dne 9.1.2008, sp.zn. II. ÚS 268/06 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Zejména z důvodu zkoumání, zda vlastník účelové komunikace souhlasil s omezením svého vlastnického práva veřejným užíváním své nemovitosti. Vyřešení nastíněné otázky je podstatné také z toho důvodu, aby bylo možné posoudit, zda jsou osoby zúčastněné na řízení ve skutečnosti osobami, které jsou oprávněné veřejnému užívání předmětné účelové komunikace bránit. Pokud by tato byla samostatnou věcí a jako taková ve vlastnictví jiného, nebylo by možné akceptovat, aby ze strany osob zúčastněných bylo žalobci v užívání komunikace jakkoli bráněno. Tj. umístěním a uzamykáním brány a tvrzeným zatarasením mostu. Žalovaný se odvolací námitkou žalobce nevypořádal správně, když se vůbec nezabýval tím, zda je či není účelová komunikace samostatnou věcí v právním slova smyslu.“

Prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl: „Správní orgán se dále zabíral otázkou zda předmětná komunikace nacházející se na p.p.č. 768/1 + sporná část komunikace na p.p.č. 768/2 (protínající), 225/2, 226/1, 232, 227/2 v k.ú. Dolní Lukavice je či není stavbou. Konstatuje, že předmětná komunikace není ohraničena (např. obrubníkem, chodníkem, žlabem), je povrchově upravována (živice, položení dlažby, položení panelů), šířkovými parametry neumožňuje bezproblémový obousměrný provoz.“

Prvoinstanční orgán sice uvedl, „že se zabíral otázkou, zda předmětná komunikace je či není stavbou“, avšak žádný závěr neučinil.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění správního rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Krom chybějícího závěru, prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu k posuzování předmětné otázky v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu neuvedl podklady, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení ani úvahy, kterými se řídil při výkladu právních předpisů.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se „otázkou, zda je předmětná účelová komunikace samostatnou věcí v právním slova smyslu“ vůbec nezabýval, ač bez jejího vyřešení nemohl dospět k závěru, že „na daných pozemcích se veřejně přístupná komunikace nenachází, a to z důvodu, že zde chybí:“ krom „nutné komunikační potřeby, využívání pozemku(komunikace) širokou veřejností“ i „souhlas vlastníka s veřejným užíváním komunikace“.

Krajský soud v Plzni dále ve zrušujícím rozsudku uvedl: „Žalobce dále v odvolání prvoinstančnímu orgánu vytýkal, že „komunikaci posuzuje jenom zčásti, nikoliv v celé její délce. Zatímco manželé T. jsou vlastníky pozemků v areálu pily, nejsou vlastníky pozemků, které na tyto pozemky navazují a kde se komunikace také nachází, tedy v úseku od silnice směrem na Krasavce k hranici jejich pozemku, ani pokračováním přes náhon do objektu mlýna“. Touto odvolací námitkou se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval, byť i tato otázka byla pro řešení věci podstatná. Žalobce totiž tvrdil, že po dlouhá léta byla pro potřeby mlýna používána účelová komunikace vedoucí od mlýna až k místní komunikaci nacházející se z pohledu od mlýna za současnými vraty. Prvoinstanční orgán přitom za účelovou komunikaci v uzavřeném považoval toliko část této komunikace,

aniž by bylo například zřejmé, zda uzavřený prostor končí a případně jak na hranici pozemků ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení ve směru ke mlýnu. Pokud by byl například oplocen celý objekt „pily a mlýna“, jak vyplývá například z obsahu svědecké výpovědi svědka J.Š. zachycené v protokole ze dne 28.1.2010, nebylo by vůbec možné žalobce z užívání účelové komunikace vyloučit. Z ustanovení § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je totiž nezbytné dovodit, že účelovou komunikací v uzavřeném prostoru nebo objektu, je oprávněn užívat každý z vlastníků nebo provozovatelů tohoto uzavřeného prostoru nebo objektu. Nelze akceptovat, aby jeden z těchto vlastníků či provozovatelů bránil jinému, nacházejícímu se v obdobném postavení, v užívání účelové komunikace umístováním překážek na ní.“

Prvoinstanční orgán se uvedenou otázkou nijak výslovně nezabýval. Nijak se nevypořádával ani s obsahem výpovědi svědka J.Š.

Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze uvedl: „jak prvoinstanční orgán, tak odvolací orgán po prostudování spisové dokumentace, je toho názoru, že cesta, kterou popisuje odvolatel, se takto posuzovat nedá. Pozemky manželů T. byly posouzeny jako uzavřený areál, který je napojen na místní komunikaci. Nikde není dáno, že veřejně přístupná komunikace, v tomto případě místní komunikace, nemůže končit u soukromého objektu a dále nikam nepokračovat“.

I ve vztahu k této části odůvodnění napadeného rozhodnutí je nezbytné konstatovat, že je ve vztahu k řešené otázce v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, neboť zcela chybí uvedení podkladů, úvah, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení stejně tak jako úvah, kterými se řídil při výkladu právních předpisů.

Na tomto místě je tak nezbytné konstatovat, že správní orgány obou stupňů postupovaly v řízení následujícím po zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31.1.2012, č.j. 57 A 11/2011-39, v rozporu s ustanovením § 78 odst. 5 s.ř.s., když nerespektovaly právní názory, které soud v tomto rozsudku vyslovil. Pro rozhodnutí věci podstatnými skutečnostmi se vůbec nebo řádně nezabývaly.

Důvodnou je nezbytné shledat i námitku žalobce o tom, že *„je předčasný závěr o tom, že se v daném případě nejedná o nutnou komunikační potřebu“.*

Prvoinstanční orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: *„Dle historické mapy z roku 1836-52 přístupné na internetu je patrné vyznačení a existence i další přístupové cesty (na p.p.č. 777 k . ú . Dolní Lukavice - poznámka spr. orgánu). a to z komunikace (mezi obcí Dolní Lukavice a obcí Krasavce) ve směru od obce Dolní Lukavice z prostoru mezi náhonem a prostorem objektu bývalého JZD (nyní firmy Lukrena a.s.) podél Dolnolukavického mlýna na Lišický mlýn a dále na obec Snopoušovy, kdy se lze s ohledem na skutečnost, že přes náhon v minulosti (minimálně do roku 1942) z pily do mlýna vedla pouze lávka (konstatování p. V. ve vyjádření ze 14.08.2007 - list č. 20-22 spisového materiálu), domnívat, že i tato cesta byla využívána a to jak pro přístup k Lišickému mlýnu tak i k Dolnolukavickému mlýnu zejména pvozy. Je pak víc jak pravděpodobné, že tato cesta byla jako přístupová cesta využívána pro obyvatele z obcí Krasavce či Vodomety k objektu Dolnolukavického mlýna jako veřejnému statku. Tedy do objektu mlýna byl již v této době přístup dvěma cestami. V souvislosti s tímto je nutno uvést, že z vyjádření Obecního úřadu Dolní Lukavice Č.j. 690/00 ze dne 28.11.2000 z bodu II. (list číslo 40 spisového materiálu) vyplývá, že v souvislosti s vybudováním plechového hangáru skladu v „objektu mlýna“, který*

zasahoval do stávající výše popisované cesty (na p.p.č. 777 k.ú. Dolní Lukavice) k Lišickému mlýnu, byla v důsledku částečné přeložky této cesty na této části v roce 1966 vybudována vozovka v délce cca 120 m (poznámka tj. vzdálenost k objektu mlýna) s přihlédnutím k tomu, že se předpokládá provoz těžkých nákladních vozidel do objektu mlýna. Z této skutečnosti je patrné, že již v této době byla využitelná i další přístupová komunikace pro provoz Dolnolukavického mlýna. Další doloženou skutečností je i fakt, že tato cesta byla po roce 1990 zrekonstruována, kdy její parametry i vlastnosti jsou odpovídající potřebě, kdy komunikace je od doby vzniku sporu plně a bez zjevných problémů využívána pro potřeby „objektu mlýna“ tj. společnosti František Turek spol. s.r.o..“

Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve své podstatě pouze uvedl, že „dalším znakem, který v daném případě dle odvolacího orgánu absentuje, je nutná komunikační potřeba. Do areálu mlýna vede a vedla cesta z druhé strany. I přesto, že druhá cesta byla méně komfortní a delší (účastník řízení si ji musel upravit), není to důvod proč omezovat vlastnické právo druhého účastníka řízení (vlastníka pily a okol. pozemků).“

K závěru uvedenému žalovaným, je nezbytné uvést, že je vnitřně rozporný. A to vzhledem k tomu, že žalovaný ve své podstatě přímo připouští, že v důsledku svémocného jednání spočívajícího v zamezení stávajícího příjezdu k nemovitostem žalobce, byl žalobce nucen zajistit si vlastními silami alternativní přístup ke svým nemovitostem. Žalovaný výslovně uvádí, že „účastník řízení si ji musel upravit“, tudíž ve své podstatě potvrzuje, že v době zamezení stávajícího příjezdu k nemovitostem žalobce zde žádná jiná srovnatelná alternativa příjezdu neexistovala. Zajištění alternativního přístupu tak žalovaný klade k tíži žalobce.

Něco takového však není možné. Jak uvádí zákon č. 89/2012, občanský zákoník, ve svém § 6 odst. 2, nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu. Nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu.

Osoba, která protiprávně umístila pevnou překážku na pozemní komunikaci, nemůže těžit ze svého protiprávního jednání tím, že donutí druhého k tomu, aby pro neexistenci jiné možnosti, při neschopnosti příslušných správních orgánů zajistit náležitou a rychlou ochranu práv v příslušném správním řízení, svépomocí vybudoval alternativní přístup ke svým nemovitostem. Takový postup by byl jasným popřením § 6 odst. 2 občanského zákoníku, neboť by došlo k těžení z protiprávního stavu tím, kdo jej vyvolal.

Žalovaný za této situace nemohl dospět závěru, že zde „není nutná komunikační potřeba“, neboť k této skutečnosti by z důvodu, ze kterého tak učinil, přihlížet nemohl.

Nad rámec tohoto je nezbytné uvést, že jak odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, tak napadeného rozhodnutí, jsou ve svých závěrech opět v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Výkladem ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a pojmem veřejně přístupné komunikace se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 9.1.2008. sp.zn. II. ÚS 268/06 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Odkazem na závěry nálezu Ústavního soudu je potřebné vycházet z toho, že k tomu, aby bylo možné učinit jednoznačný závěr o tom, že se na určitých pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace, musí být prokázáno zaprvé, že vlastník příslušného pozemku či jeho právní předchůdce, k jehož souhlasu je možné přihlížet, souhlasil s takovým omezením svého vlastnického práva, zadruhé, že je v daném případě splněna podmínka komunikační nezbytnosti, resp. neexistuje jiná alternativa přístupu (slouží pro spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi) a zatřetí, že tento přístup zjevně není upraven soukromoprávním institutem (např. věcným břemenem).

Pokud tedy měly správní orgány za to, že zde „*existuje jiná alternativa přístupu*“, a tato existovala v době zamezení stávajícího příjezdu k nemovitostem žalobce, bylo jejich povinností provést důkazy za účelem prokázání, že tato „*jiná alternativa přístupu*“ je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Tedy, že a jaký vlastník souhlasil s takovým omezením svého vlastnického práva, neexistuje jiná alternativa přístupu než právě po pozemcích tohoto vlastníka a že tento přístup zjevně není upraven soukromoprávním institutem.

V opačném případě by nebylo spravedlivé klást k tíži vlastníka alternativních přístupových pozemků skutečnost, že někdo jiný stávající veřejně přístupnou účelovou komunikaci zneprůjezdnil. Pokud by tak totiž neučinil, na pozemcích vlastníka pozemků zajišťujících nouzovou komunikační potřebu by nebyla dána podmínka pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace, neboť by zde byla „*jiná alternativa přístupu*“, a to právě přes pozemky, na nichž byla neoprávněně umístěna pevná překážka.

Správní orgány však tímto směrem žádné dokazování nevedly, v jejich rozhodnutích tak v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu chybějí podklady, úvahy, kterými se řídily při jejich hodnocení stejně tak jako úvahy, kterými se řídily při výkladu právních předpisů.

VI. Rozhodnutí soudu

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Stejných pochybení jako žalovaný se dopustil i prvoinstanční orgán, a proto soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i prvoinstanční rozhodnutí. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII. Vyjádření se k námitkám osob zúčastněných na řízení

Námítky osoby zúčastněné na řízení směřovaly do věci samé, tj. zda zde byly či nebyly naplněny všechny podmínky existence veřejně přístupné účelové komunikace. Vzhledem k tomu však, že bylo zjištěno, že pro procesní pochybení správních orgánů nedospělo správní řízení do stavu, kdy by na podkladě nechybějících skutkových zjištění a závěrů správních orgánů bylo možné tuto otázku v soudním řízení věcně řešit, nemohl soud posuzovat ani důvodnost či nedůvodnost námitek osoby zúčastněné na řízení.

VIII. Náklady řízení

Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce a jménem žalobce podal žalobu a vyjádření ze dne 19.10.2017. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 9.300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za tři úkony na částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2.142 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 15.342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil žádné z osob zúčastněných na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 31. října 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
L. K.